

1 משום שהוא סובר דְּכָל טוֹמָאָת מַת בְּצִיבוֹר, רַחֲמָנָא שְׂרִיָּה –
 2 התירה לגמרי, ואין צריך לחזור דווקא אחר טהורים אף כשהם
 3 לפנינו באותו בית אב.
 4 אָמַר רב שֶׁשֶׁת, מָנָא אֲמִינָא לָהּ – מנין למדתי שטומאה דחוייה
 5 בציבור ולא הותרה לגמרי, דְּתַנָּי בברייתא, הִיא הִכּוֹן עוֹלָם ביום
 6 ט"ז ניסן וּמִקְרִיב מִנְחַת הָעוֹלָם, וְנִטְמָאת הַמִּנְחָה בְּיָדוֹ, אָמַר לכהנים
 7 אחרים וּמִבְיָאִין מִנְחָה אַחֶרֶת תַּחְתִּיהָ, וְאִם אֵין שָׁם מִנְחָה אַחֶרֶת אֵלָּא
 8 הִיא בלבד, מִקְרִיבָהּ, וְאִמְרִין לוֹ, הָיָה פָּקֶחַ וְשֹׁתוֹק, שְׁמָא יתפרסם
 9 הדבר שהקריבו בטומאה ויבואו להתיר להקריב בטומאה אף
 10 במנחת יחיד. ומדייק רב ששת, קִתְּנֵי מִיָּתֶת – מכל מקום מבואר
 11 שלכתחילה אָמַר וּמִבְיָאִין אַחֶרֶת תַּחְתִּיהָ, הרי שמחזירים להקריב
 12 קרבן ציבור בטהרה ואין סומכים על היתר טומאה בציבור, ומוכח
 13 שבקושי נדחה איסור טומאה בציבור. אָמַר רב נִחָסֵן להשיב על
 14 ראייה זו, מוֹדֵינָא – אני מודה שצריך לחזור ולהשתדל להקריב
 15 בטהרה הִיכָּא דְּאִיכָּא שְׂרִיָּים לְאִכְלִיָּה – במקום שיש שיריים
 16 הנאכלים, משום שההיתר להקריב קרבן ציבור בטומאה אינו
 17 מועיל לאוכלו בטומאה, ולכן במנחת העומר ששיריה נאכלים,
 18 ודאי צריכים להשתדל להביא מנחה אחרת טהורה כדי שיוכלו
 19 אף לאוכלה.
 20 הגמרא מקשה מברייתא על רב נחמן: מִיִּתְיָב, הָיָה מִקְרִיב את
 21 מִנְחַת הַנִּסְכִּים של פָּרִים וְאֵילִים וּבָבָשִׁים וְנִטְמָאת הַמִּנְחָה בְּיָדוֹ,
 22 אָמַר לאחרים וּמִבְיָאִין אַחֶרֶת תַּחְתִּיהָ, וְאִם אֵין שָׁם אֵלָּא הִיא,
 23 אָמְרִין לוֹ חֲבֵרֵי הָיָה פָּקֶחַ וְשֹׁתוֹק (וכמבואר לעיל). סבורה הגמרא
 24 לומר, מֵאֵי לָאו – האם אין הברייתא מדברת בְּפָרִים וְאֵילִים וּבָבָשִׁים
 25 דְּהֵנּוּ הַסּוּכּוֹת. או שאר קרבנות ציבור שאין שיריהם נאכלים,
 26 ומבואר שאף כשאין שיריה נאכלים צריך לכתחילה להביא
 27 מנחה אחרת תחתיה, משום שטומאה לא הותרה לגמרי אצל
 28 קרבנות ציבור. מתרצת הגמרא: אָמַר לָהּ רַב נִחָסֵן, לָא – אין
 29 הכוונה לקרבנות ציבור הקבוע להם זמן, אלא פָּרִים הֵינּוּ פֶּרֶ
 30 עֶבֶדָּה דְּרָה שמביאים כאשר עבדו רוב הציבור עבודה זרה על פי
 31 טעות בית דין, ופר זה טעון נסכים, וּאֵף עַל גַּב דְּקָרְבַּן צִיבוֹר הוּא,
 32 אינו דוחה את הטומאה בִּין דְּלֹא קָבִיעַ לִיהּ זְמַן, ולכן מְהֵרִינָּן –
 33 מחזרין להביא תחתיה מנחה אחרת טהורה. אמנם כשאין מנחה
 34 אחרת, מותר להקריבה בטומאה על אף שאין לזה דין קרבן ציבור,
 35 משום שהציץ מרצה על הבאתה בטומאה. וכן הנאמר בברייתא
 36 מנחת אֵילִים, מדובר בְּאֵילוֹ שֶׁל אֶהֱרֵן הקרב ביום הכיפורים, דְּאֵף
 37 עַל גַּב דְּקָבִיעַ לִיהּ זְמַן להקריבו דווקא ביום הכיפורים, ומשום כן
 38 מעיקר הדין ציוו קרבן ציבור והותרה טומאה לכתחילה. מכל
 39 מקום בִּין שוֹפֵף סוֹף קָרְבַּן דְּיָחִיד הוּא, החמירו בו חכמים שלא
 40 להתיר בו את הטומאה לכתחילה, ולכן מְהֵרִינָּן לעשותה בטהרה
 41 ולחפש מנחה אחרת. וכן הנאמר בברייתא מנחת בָּבָשִׁים, מדובר
 42 בְּבָבָשׁ הָאֵא עִם קָרְבַּן מִנְחַת הָעוֹלָם, דְּאִיכָּא במנחה זו שְׂרִיָּים
 43 לְאִכְלִיָּה, ובדבר שיש בו אכילה לכל הדעות מחזרים אחר טהורה
 44 כדי שתאכל, כמבואר לעיל.

45 מוסיפה הגמרא להקשות על רב נחמן: מִיִּתְיָב, שנינו בברייתא, דָּם
 46 שֶׁנִּטְמָא וְחָרָק, בְּשׂוֹנֵג הוֹרָצָה – הציץ שעל הכהן גדול מרצה
 47 ומכשיר את הקרבן על אף שנעשה בפסול טומאה וכפי שיבואר
 48 להלן, בְּמִידָּה לֹא הוֹרָצָה קנסוהו רבנן שלא ירצה עליו הציץ להתיר
 49 בשרו באכילה על ידי זריקה זו. ונמצא מוכח שטומאה בציבור
 50 היא רק דחוייה, שאם הותרה לכתחילה, מדוע החמירו לקנסו
 51 ולאסור את הבשר, הרי הבשר עצמו טהור הוא, ואיך סבר רב
 52 נחמן שטומאה הותרה בציבור. מתרצת הגמרא: כִּי תִנָּא הָהִיא –
 53 דִּין הברייתא נאמר בקרבנות דְּיָחִיד שאין בהם היתר אלא משום
 54 ריצוי הציץ, ובמידה קנסוהו רבנן.
 55 מוסיפה הגמרא להקשות על רב נחמן: תָּא שְׁמַע, נאמר בפסוק
 56 (שמות כח לו–לח) 'וְעָשִׂיתָ צִיצִי זָהָב טָהוֹר וגו', וְהָיָה עַל מִצַּח אֶהֱרֵן
 57 וְנִשָּׂא אֶהֱרֵן אֶת עוֹן הַקֹּדְשִׁים וגו', וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד לְרִצּוֹן לָהֶם
 58 לְפָנַי ה'". ומבואר שהציץ מכפר ומרצה על חסרון ועבירה
 59 שבקרבן. מפרשת הברייתא: עַל מָה הַצִּיצִי מְרַצָּה, עַל הָרֶם הַנּוֹרֵק
 60 עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְעַל הַכֹּהֵן שֶׁל הַקָּרְבָּן, וְעַל הַחֶלֶב וְהַאִימוֹרִים הַנִּקְטְרִים
 61 עַל הַמִּזְבֵּחַ, שֶׁנִּטְמָא אֶחָד מֵהֶם בִּין בְּשׂוֹנֵג בִּין בְּמִידָּה בִּין בְּאִזְנוֹס בִּין
 62 בְּרִצּוֹן, בִּין בְּיָחִיד בִּין בְּצִיבוֹר. ונמצא מבואר בברייתא שאף בקרבן
 63 ציבור צריך ריצוי ציץ להכשירו, וְאִי כִּלְקָא דְּעִתְּךָ טוֹמָאָה הִתֵּיר
 64 הִיא בְּצִיבוֹר, לָמָּה לִי צִיצִי לְרִצּוֹן, אלא מוכח שהיא רק בגדר דחוייה
 65 ולכך צריך ריצוי.
 66 מתרצת הגמרא: אָמַר לָהּ רַב נִחָסֵן, אכן בקרבן ציבור טומאה
 67 הותרה ואין צריך לריצוי ציץ, וְכִי קִתְּנֵי בברייתא שְׁחָצִין מְרַצָּה
 68 אֶהֱרִיד – על קרבן יחיד נאמר. והוזכר בברייתא ציבור לומר
 69 שדינם שווה ואף של ציבור כשר, אך לא מטעם ריצוי ציץ.
 70 מביאה הגמרא תירוץ נוסף: וְאִיכָּעִית אִיכָּא, אֶפְּלִיז תִּכְמָא שהנאמר
 71 בברייתא ריצוי ציץ הוא גם בְּקָרְבַּן צִיבוֹר, אולם אין הכוונה על כל
 72 קרבנות ציבור, אלא רק בְּהֶנֶךְ – באותם דְּלֹא קָבִיעַ לָהּ זְמַן, שדינם
 73 כדִּין קָרְבַּן יָחִיד, שאין דוחים טומאה אלא רק מכח ריצוי ציץ.
 74 עתה מקשה הגמרא על רב ששת הסובר טומאה דחוייה בציבור:
 75 מִיִּתְיָב, נאמר בפסוק (שם) לגבי הציץ, וְהָיָה עַל מִצַּח אֶהֱרֵן וְנִשָּׂא
 76 אֶהֱרֵן אֶת עוֹן הַקֹּדְשִׁים. מִכִּרְתָּ הַבְּרִייתָא: וְכִי אֵינָה עוֹן שְׂאִירֵעַ
 77 בְּקָרְבַּן הוּא ו–הציץ נִשָּׂא ומרצה להכשירו, אִם תֹּאמַר עוֹן פִּגּוּל –
 78 שבזמן שעבד את אחת העבודות [שחִטָּה], קבלה, הולכה, וזריקה,
 79 חשב לאכול או להקטיר חוץ למקומם הראוי, שבכך הקרבן נפסל,
 80 ואת אותו פסול הציץ מכשיר, לא יתכן לפרש כך, שכן הָרִי בְּכָר
 81 נִאֲמָר 'וְאִם הָאֵכָל יֵאָכֵל בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי פִּגּוּל הוּא לֹא יִרְצָה' (ויקרא ט
 82 ז), ודרשו חכמים שפסוק זה עוסק במחשבת חוץ למקומו וכיון שאין בו צורך לגופו
 83 לענין חוץ לזמנו, ואם כן מפורש שאין הציץ מכשיר. וְאִם תִּפְרַשׁ שריצוי הציץ
 84 הוא על עוֹן מחשבת נֹתֵר – שחישב לאוכלו חוץ לזמנו, הָרִי בְּכָר
 85 נִאֲמָר 'אִם הָאֵכָל יֵאָכֵל מִבְּשָׂר זָבַח שְׁלָמִיו בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי לֹא יִרְצָה'
 86 הַמִּקְרִיב אֹתוֹ לֹא יִחַשֵּׁב לוֹ, ודרשוהו חכמים על מחשבת חוץ
 87 לזמנו. ואם כן ודאי שאין הציץ מרצה על שתי עבירות אלו.

ב"ה, כ"א כסלו תש"כ
ברוקלין.

במענה להפ"נ שנתקבל ע"י...

ולפלא שאינו מזכיר אם ניסו ע"י זריקות מתאימות וכן ע"י התעמלות ותנועות מתאימות (באוועגונען) של האצבעות וכן הרגלים, כי אף שמהכתוב אין ברור ענין המיחוש, נראה שגם זה בשטח סיבוב הדם (בלוט צירקולירונג), ועכ"פ כדאי לעורר את הרופא המטפל על דבר האמור, והרי כשהאדם עושה בדרך הטבע הרי זה צנור וכלי גם לשלמעלה מדרך הטבע.

מהנכון שירבה בצדקה - כפשוטה, וביחוד למוסדות אשר מתעסקים בחינוך בני ישראל על טהרת הקדש, שגם הם בבחי' רגל דקומה הכללית של בני ישראל, והוספה בחיות האדם הרוחני הרי בודאי שמוסיפה בחיות באדם הגשמי.

המצפה לבשו"ט בכל האמור.